

Publicerad 2011-03-17 00:15 av queenia

1. osynlig

Gyttjans sega, kalla konsistens

klibbar igen ögonen,

jag ser nästan ingenting längre.

Ligger där, ansiktet nedtryckt

minns inte hur länge,

ropen har tystnat.

Försöker resa mig upp

minns stenen,

pojken som bar den.

Svart! Det blev bara svart!

Och det enda jag sa

- jag tycker om dig!

Reser mig upp

stapplar, smutsig, våt

fram till skolbyggnaden!

Till lärarnas fönster.

Ingen ser mig.

Springer hem.

... men det blev inte bättre hemma.

ingen tröstande famn

ingen värmande ord...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren queenia med Poeter.se id #34550 innehar upphovsrätten